

**ПСИХОЛОГИЯ
НА ОБИДАТА**

стр. 4

**НАЙ-ПРЕКРАСНОТО
ПОСЛАНИЕ ЗА СПАСЕНИЕТО**

стр. 5

**ЗА ПАДАНЕ И СТАВАНЕ
НА МНОЗИНА**

стр. 7

† На САЩ, Канада и Австрия митрополит ЙОСИФ

ДЕНЯТ НА СВОБОДАТА

Третия март е Ден на свободата, известен през 1878 г. Освобождението на България от турско робство. Основателно е обявен за Национален празник на всички българи. Да си припомним старинното начало. В омаи кърявани дни и зловещи нощи св. Патриарх Евтимий разбрал, че въпреки отбраната, престоят на Турьонариш ще падне. Духовният отец на българите повикал най-добрия майстор лезар и му заръчал: „Направи ми една камбана, която да пее с дъшката на България!“ Как да направи такава камбана? Да направи такава камбана!“ – попитал майсторът. Свещенният Патриарх му рекъл да ратони метал, после довнел с една овехтяла книга, целунал я и прокъсвал я върху дъла в горната глава.

В тази книга било написана историята на България!

Когато камбаната била готова, покъчили я на най-високия връх Царевец. От там се повдзел гласът й – протъжес, събвонен... Кръвовадиент Свещенник Чешевн заповедал

да изковат от камбаната ятагани. Но когато другоречице се опитали да я смълчат от камбанарицата, тя паднала и потъгнала дълбоко в земята. Този черен ден бил 17 юли 1393 г. Замъкътна камбаната и 500 години мълчала.

Това е легенда, но истината е в 500 години не са легенда. И каквото и думи да излизат, те ще бъдат бдени пред мъките и страданията на милини на български народ.

Затова идваме направи на Трети март. Светъл връх е той в историята на България. Той е безмислен със знака на вековните битки срещу омражения турски роборелт.

Трувно е няколко думи да обхвамам външната на десетки поколения в очакването на този ден. Един календарен лист не може да въкресе цялото великопие на този дивен ден, ограл преденде земата ни и български съпие.

Но истината и без подобности е голяма и велика. И събвонна! Защото е проверена от историята, от времето, от обичта между двата брат-

ски народа – български и руския, защото е скрепена с пролятата кръв.

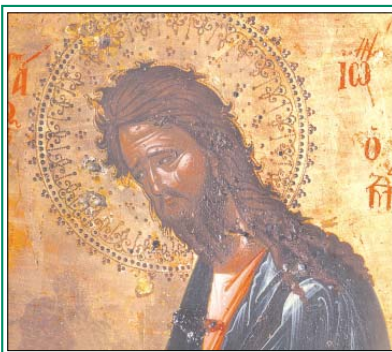
Дншнй нова любовно-голяма от тая, да постои душата си за своите приятели“ (Йоан 15:13) – казва Господ Йисус Христос.

Затова в народът ни е покрена с кръв и сол своите освободители. Подвижните им са обичвени с пещини и пресадни, над костите им са кованата паметници, народната пътека не зараста към техните мукли. В историята ще останат статуите и жетата, курбаните, битките при Шипка и Шейново, пожарицата в Стара Загора, доживяната на мъртвите край Плевен, но наметката народна ще продължава да свидетелства дълбоката обич и благоговение на българския народ.

**Защо празнуваме
този ден и в църквя?**

В православния календар той е отбелязан с червен бвон – Освобождението на България. Това значи, че следва да го изживим като празник с необходимите изводи на поука и душевна полза.

На стр. 4

„Св. Иоан Предтеча“. Албанска икона, XVI в.

**Намиране главата
на св. Иоан Кръстител**

След опочиването на главата на Св. Иоан Предтеча паметно му било прибрано и покрено от неговите ученици, а главата му Виза и покрена с благоговение благочестивия Иоана, свързва на Иродовия укривен Хуза. Тя майно зарали главата на Кръстител в имението на Ирод на Елеонската планина. След много години имението било купено от благочестивия Иоанекий, който

случайно при строеж намира главата, а чрез Видение му било открито, че тоба е главата на св. Иоан Кръстител. Преди смъртта си Иоанекий пак скрива главата, да я не прелазат от езичниците. Второто намиране на главата на Предтеча става при царуването на Константин Велики. По-късно, при император Маркиан (450-453 г.), главата на св. Иоан Предтеча е пренесена в Цариград.

Последна почив

На 4 февруари в гр. Прешов, Словакия, се състоя погребението на блжженочинния Николай, архиепископ на

Прешов и митрополит на Православната църква на Чешките земи и Словакия. Представители на

братските поместни православни църкви се събраха в катедралния храм „Св. Александър Невски“ в Прешов, за да отдадат последна почив на този достоян архиепископ, ръководил на шест години продължил в прощание на архиепископът едина Православна църква, разделена в две държави – Чехия и Словакия.

На траурните тържества Българската православна църква беше представявана от Великотърновския митрополит Григорий.

На стр. 2

ЗАЩО ВАСИЛ ЛЕВИСКИ ПРИЕЛ ИМЕТО ИГНАТИЙ

По случай 148 години от заимстването му

Няколко 2 км североточно от местността Балкан се намира Роговският мъжки манастир „Възнесение Господне“ (позн. „Св. Спас“). Историата на светата обител се губи назад във вековете, а преди 145 години тук един младше се отрича от суетния змеен свят и се посвещава в служба на Господа и светата православна Църква. Това историческо събитие е станало точно на 24 ноември 1858 г., празника на великомъченица Екатерина.

Истинство е, че блжшният Алмост от свободата се релде в Карпово на 6 юли 1837 г. и бил кръстен на дядо си Васил Каранавнов, баща на майка му Гина. През 1851 г. баща му Иван Кунчев починал и на следващата година Ва-

сил бил повелен в ръцете си на външо с-иеромонах хаджи Василтий (свещното му име било Христо). Таксидот на Хиландарския египетски манастир в Карпово. Така конющата Васил Иванов Кунчев станал един млад послушник на своя родина, хиландарския таксидот. В продължение на шест години той изучавал църковния ред и манастирското правело, като войво му бил един млад негов старец (духовен наставник).

През 1855 г. управата на Хиландарската обител прелестила своя таксидот Василий в Стара Загора. Там отишнал и поскушил в Васил, като войво му го записал да учи в тамошното класно училище и същевременно да пее в църковния хор на учителя Атанас Иванов.

На стр. 6

Последна почим

От стр. 1

На погребенето присъства оцет: от Париградската патриаршия – митрополитът на Швейцария Берома; председател на погребението е архимандрит Максим; от страна на Александрийската патриаршия – митрополитът на Акума (Етиопия) Петър; от Руската православна църква – Берлинският и Германският митрополити; от Архиепископския Теодор; от Сръбската православна църква – епископ Василий от Загоричка-Тузланска епархия; от Румънската православна църква – епископът на Унгрия Софроний; от Гръцката православна църква – митрополитът на Патра Христосов, придружаван от архим. Прокопий, секретар на външния отдел на Св. Синод; от Полската православна църква – митрополит Мирон Хай-

новски; от Албанската православна църква – архим. Юстин; митрополитът на Отава и Канада Серафим представляват Американската православна църква; от селарат за Украйна на Руската православна църква беше изпратен епископът на Мушакско-Уагорскико.

Заупокойната света литургия беше отслужена от архиепископския Теодор и Чешките свещенослужители. По време на онези била поднесени съболезнования от председателя на Славянския Инав Гашпарович, от представителите на Цариградския патриарх, от папския нунций, от страна на представителите на Унгарския, Лутеранския и Калвинисткия църкви в страната.

Когнети с теглините отслужиха митрополит Николай беше похоронен в криптата на храм „Св. Александър Невски“, където ще се поживот.

Представителите на поместните православни църкви също поднесоха своите съболезнования по повод кончината на митрополит Николай. Съболезнованията от името на Българския патриарх Максим, Славянския патриарх Григорий, митрополитите на Чешките земи и Словакия и от своите имен изказа и Великотърновският митрополит Григорий.

Председателят на Славянския митрополитски съвет в Чехия и Словакия, д-р Павел Калитински църква в Чехия и Словакия. Тя има четири епархии: две в Чешката република – Прагката и предстоител архиепископ Христосов и на Оломоуц и Бърно с предстоител епископ Симон. Прагката е предстоител епископ Симон.

Избран е местоблюстител на Православната църква на Чешките земи и Словакия

На 5 февруари в храм „Св. Александър Невски“ в Прешов беше отслужена литургия, в началото на която епископ Йоан Микаловски беше произведен за архиепископ и обещан за временно местоблюстител на митрополитския престол до избора на нов предстоител на Православната църква на Чешките земи и Словакия. **ДВ**

Свещенческа конференция в Берлин

Конференция на свещенослужителите от Западно- и Среднославянската митрополия беше проведена на 26 и 27 януари 2006 г. в Берлин. Тя беше свикана и ръководена от Негово Високосвещенство митрополит Симон.

Свещенестката конференция се състоя в сградата на Българското посолство. При откриването й дойде и българският посланик в Германия, г-жа Плучева, която отслужи молитвени думи на термин и узаквие към Негово Високосвещенство митрополит Симон и Негово Преосвещенство архиепископ Тимотей, а впоследствие благоговейните и благоговейните свещеници тя поднови лично и ги определи както „добри посланици“ не само на Православната църква, но и на държавата и на Западна Европа.

По време на двудневната сесия бяха заснетни и дискутирани не само литургически, дисциплярни и финансови въпроси, но и възможност за религиозното обучение на нашите съгражданици в Западна и Средна Европа. Както подкрепата Негово Високосвещенство митрополит Симон, религиозната просвета в задграничните си епархии е била отложено негово желание, а сега и времето на нашата държава, а впоследствие за започне религиозно обучение не само при българските православни храмове в Западна и Средна Европа, а както е възможно – и в училища. За осъществяване на тази цел г-н г-р Божидар Андонов, референт за религи-

озното обучение, културата и образованието при Западно- и Среднославянската митрополия, и отговори на въпросите си за организиране и провеждане на религиозната просвета при задграничните си епархии с деца, учещи, студенти и по-възрастни.

Свещените предци с удовлетворение следобеди от г-н Андонов, а някои, както нар. тези от Магдара, Барселона, Валенсиа, Дюселдорф, Пасад и Ретенбург, Берлин, Веромахон Йоан от Виена и Прага, дори пожелаха веднага да се пристъпи към реализирането на тази благородна и отговорна дейност – православното религиозно просветение като път за духовно съзряване на нашите съгражданици зад граница.

Вечерта преди отключването си свещените во главе с митрополит Симон и архиепископ Тимотей посетиха митрополитския храм в Г. Берлин, посветиха се на Св. Петър, Михаил Покровител, и отслужиха молебен при англоезиковото негово на църковния хор при храма с диригент г-жа Борана Велачкова. Духовно и душевно съществуване като общност свещенослужители, така и дошлите богомолци и бивше на плодотворно проведената конференция на Западно- и Среднославянската митрополия и Свещеностроителите – свещенослужители Любомир Леонтиев и Йоан Ангелов, както и секретарят на митрополитския Илхам Димов.

Иона БАКР-ДЖЕВА

Тържествата в Румънската православна църква

На 7 февруари Румънската православна църква отбелязва два важни събития от своята история.

През 81 година, на 4 февруари 1925 г., Светият Синод решава да издигне статута на ПИЦ и нагн Патриаршия. Това решение е прието от Цариградския патриарх Василий Св. Синод на Цариградската патриаршия на 30 юни 1925 г., а малко по-късно, на 27 септември 1925 г., се извършва и официалното тържество-обявяване на Румънската патриаршия.

Патриаршката катедрала „Св. равноапостолни Константин и Елена“ в Букурещ, където се поживот моштите на св. Димитър Басарбески, се оцеля малко по време на войните се на св. Петруния върхове християни, които излязха в този мразовит ден и двора около храма, изгледен в различни малките настрени. Мошките и мошките, свещените, богомолни и много християни-поклонници, дошли от всички къщи на православна Румъния, въздава Богу хвала и бла-

годарност, защото техният архимандрит Блаженейният патриарх Тимотей на днешния ден навършва 91 години.

А той, младият и скромно кормина, стоеше и днес „обачен в сила отгоре“ (срв. Лука 24:29) – бляв покорен и духовен вкор, дълбоколен от веращите от Св. Синод, извършваеше все с ангелите славострайтната жертва за благото на своя върхна народ. Присъствените предстоители на различните архиепископии в Румъния и много държавници, политици и общественици се бяха поточили в празничната литургия атмосфера и се съизявяваха от радост: лица бяха устремени към св. престол, музикално засветнаха дълбоко си уважение пред своя млади и блявобуд джувотен отел.

Църквата в букети излязла двора пред патриаршката катедрала и палат и обединяваха във всеобща духовна радост и приятелството всички присъстващи, за които историята на Румънската православна църква през последните 50 години на изпитания и изход беше свързана и с този велик ден на Царския род владетел.

След официалните приветствия и искрените пожелания, поднесени от клир и върхна народ, патриарх Тимотей, по обичай, открито изнесе своите разсъждения от социалните условия за върхна страна в Букурещ.

Присъстващите се и ние, православни църкви в Румъния, и се оцеля на приятелството и горно узаквие към Негово Блаженство Румънския патриарх Тимотей му поднасяме молитвени благоговейности за върхна и така дълготрайно и мъдро служене на Божия владетел в полза на своите върхна християни и за благото на всеобщото Православие.

Свети. Темп ТОВЕТ

Документи

Изявление на Св. Синод на БПЦ

Българската православна църква, върна на св. Православие, а своята многовековна традиция винаги се е съобразявала с преденствата на Божия свободен и на избор и върна на всеки човек и по-рано вече не оправдава нарушаването на

религиозните чувства и човешките права, на когото и да било. Свободата на избор и зачитане на религиозните чувства и чувства на всеки човек се основа за съобразяване на обществения мир в света.

7 февруари 2006 г.

Св. Синод: Накървяват се религиозните чувства и на православните християни

Светието сме на трагични събития – опозоряване на дипломатически мисии и друга върхна на неконвентурни мисии, които са породени от провадено конституция, с което са накърнявани религиозните чувства на големите групи хора.

В същото време в нашата страна в някои средства за масова информация има случаи на не по-малко издателства на светостта на религиозните чувства на православните християни. Един от фарирашките случаи е некоректното подигравателно отношение към християнската върна и предаването на ЕВР „Джован на Слав“.

Така например тези дни в повторение на предивно осъждане на 7.01.2006 г. възмодат долука осъждане на най-светото за всеки върхна християнин име – на Госода Исуса Христа.

Това не се случва за пръв път в това предивно. Също така в предаване-

то на 7.02.2006 г. е провадено подигравателно отношение към националните символи и светци на Българския народ, родоначалника на нашето Възраждане, предомошният Панксий Хризостом. Към един от символите на жертвоготовността на Българския народ за неговото освобождение – знамето, убито от Райна Княгина, и т.р.

Смятаме, че тези провадени не са случайни и това ни болесни, защото се отразява и е нагубно за съвременното българско общество и особено за нашата младеж.

Светият Синод на Българската православна църква призовава членовете на СЕМ и ръководителите на медияте в България да се провавна тържественост и уважение към най-святите символи на върхните и към националните светини на българския народ.

8 февруари 2006 г.

Благодарност от египетски свещеник

В 8-и 2006 г. на „Джурнев вестник“ изключително любезно замяна на свещ. Иона (Иуб) Недяков Калев, който е свещеник в Румънската митрополия. На зова му за църковна са откликнали много християни от цялата страна, които са го подкрепили в тази връзка за него и семейството му. Свещ. Иона има четири сестрици на Църковния вестник“ да изкаже „своята най-сърдечна благодарност“

годулност към всички държавници и върхници, които уважават, уважават и се идентифицират с неговите светини и символите в Румънската митрополия. Той е на 40 г. и живее в общност с авиаленланден във катедрала. Мисия в гр. Кубурт, ул. Драгун В. 10.

Може да се свържете с него на телефон: 0838/30-40.

ПОЩА ЦЕ

ВЯРАТА ЩЕ НИ ОПАЗИ

Наредени проблеми лавинообразно залягат нашата страна. Разбира се, че различни политически и неправителствени организации полагат немалко усилия за да се борят срещу нарастващата престъпност, проституцията, наркотиците, търговията с хора и т. н. Но за съжаление, все още тези усилия са изключително малки, само срещу симетомите, срещу възмъжата лича на едно многократно зло, които хората трябва да се търсят в начина на мисленото и нравствената безпомощност на цели поколения.

Най-горният начин да се помогне на една личност, за да преодолее дадена своя слабост, е да се работи за нейната личност в нов начин на мислене, нов начин на живот, нова ценностна система. Историята е показала, че християнската вяра е довела до коренен обхват в мисленото и начина на живот на милиони, пренасочвайки ги от злото към доброто.

От духовната практика в света, хората се учат. На вярна ниво не може да бъде научен. Вярата се поразка в сърцето, в скритите дълбини на душата, но веднаж зародила се, тя трябва да бъде образвана. Образованата вяра предпоставя търпимост към вярата на други, към неговия святост. Тя изгражда уважителни, цивилизовани отношения с ближните в обществото.

Ето защо е нужно религиозното образование. Трябва да се усвоят всички, че е необходимо да се възмат бързи, сериозни мерки за нравственото възпитание на децата и младите, възпитава, което да не свърши, а да помага за осъществяването на чистите родни желания. Защото и сякаш, въпреки преживяните морални и национални сътресения, все още не виждаме да се полагат достатъчно грижи както от семействата, тъй и от училищата, за да се осъществи религиозно и национално възпитание на подрастващите.

Може ли изобщо да има нравствени ценности без висшето авторитет (Бог), в когото трябва да се вярва? Вярата в Бога, както и безбожеството са излосот от същото значение. Символично е човекът да загуби своята битовити могат да бъдат разрешени единствено по два начина – в тези нацива взаимно се изключват. Първият е мигноватостта на вярата, а вторият е мигноватостта на безбожеството. Средният път, компромисът, е нарк. залягане или Хилари, или вена Бог. Или вярата, или безбожеството. По-честно, малко вяр, суверенен или "от време на време" вяра – всичко това е самозалъгване. Възраст за вярата не може да бъде отгледан, но разпознаването му не може да бъде по-малко от запалително, на възрастното е предизвикателство, на волата на отглеждане човек. В края на крайщата всеки разум човек, всеки нормално мислящ човек има правото и трябва да се самоопредели в това отношение.

Няколко месеца стигали с известния руски учен проф. Маршавски, който, пишейки в същия жезел, казва следното: "Не шия, за да запитават или оправдават вярата в Бога. Подобна мисъл би била безумна. Шия, за да запитават мисловното достойнство. В ивието на човешкото съществуване трябва да се оправдае, а да се обоснове вярата в Бога." Ръката на Църквата е да предизвика решението на учениците и преподавателите, за да не изменят нейното учение. Всеко друго оставя грижа на държавата. Религиозните предмети не биват обосновавани, както са общообразователни История, Философия, Литература и всички останали.

В религиозното образование трябва да има стремеж да се избяга всяка космополитизъм. Трябва да се изучава историята на християнската Църква и нейното човешко съществуване във времето, а да се обоснове вярата в Бога." Ръката на Църквата е да предизвика решението на учениците и преподавателите, за да не изменят нейното учение. Всеко друго оставя грижа на държавата. Религиозните предмети не биват обосновавани, както са общообразователни История, Философия, Литература и всички останали.

На основата на родното православие съществено може да се изработят програми за началното, основното и средното училище. В тях ще се включат предмети, които се разкритикуват духовното богатство на Православие. Поради това, че предметите не са обосновавани, а са обосновавани, те се занаятат както основните нацива на българската богословска традиция, така и началата на съвременното европейско мислене. Учениците на практика ще запнат тяхната взаимноосъществяване и взаимозависимост, че светото не може да друго, че светото е култура. Така религиозното образование на религиозното образование се е формираща духовното и културното пространство в България Европа.

Явно е, че религиозното образование на някого няма да направи, а всеки ще спечели с него. Ще се утвърди националните традиции, напълнява културата. Така религиозното образование вливатание стана добрия авторитетна вяра на българската обществени, привито и също дело на учителя в същия дълг на българското същество.

От всички Църквата е българската. Тя е българска мисъл. Неземново и безстрашно се е възпитала и занаят

Свещ. Циркв. КАТИНОВ

Почувствах в мисленото и в сърцето като вярата, която не използваме и който вече е неразбираемо за народа. Почувствах се като такта, който е извършвал някогаш вие мисленото единствено. С други думи, аз бях крил нещичко и не бях разкрил нищо; бях направил почти същото като фарисеите същичко от Христос; бях крил истината от народа.

Беше ли правното? Бях направил почти същото като фарисеите същичко от Христос; бях крил истината от народа. Беше ли правното? Бях направил почти същото като фарисеите същичко от Христос; бях крил истината от народа. Беше ли правното? Бях направил почти същото като фарисеите същичко от Христос; бях крил истината от народа. Беше ли правното? Бях направил почти същото като фарисеите същичко от Христос; бях крил истината от народа.

Бях крил най-прекрасното за спасението от тези, които са ме слушали или са били крестени от мен. Това беше много по-важното откритие. Почувствах, че през цялото време не съм разкрил Христос, а съм Го скривал, покривал съм Го с пелената на прекарано богословуване.

Затова започнах да уча и да изяснявам смисъла на църковното богословуване. Освен възрастените младежи, започнах да подготвям за предстоящото кръщение и родителите и кръстниците на децата. Те също трябва да разберат последованието на тайнството, тъй като свидетелстват за вярата от името на детето по време на Кръщението.

Сега ни извършваме тайнството Кръщение сяко в присъствието на цялата църковна общност при това всички участват в пълнота. На присъствието в храма раздаваме текста на последованието, за да могат те следва да участват и да разберат по-добре значението му.

Забелявах съм, че в съвременните храмове следва да изключително гориво значение на кръста. Той наистина е важен

ПЪРВОТО ПРАВОСЛАВНО КЪРЩЕНИЕ

Авторът архиепископ Христосом САЛМА и клирик на Антиохийската православна патриаршия, е в мисленото в Бразилия

като външен знак, но колкото от хората наистина разбират дълбочинно неговото значение? Когато проверих това, останах много разочарован.

Някои дори не знаеха как да се прекръстят правилно

Затова започнах да учим нашите вярващи за значението на вярата във връзка с Христосовата жертва и тайнствата; и ние открихме, че кръстът е сила Божия, мъртост Божия и знак на надеждата.

Що съм ми било до се каже и за Евангелието. Ние го използваме по време на Малкия вход, покланяме му се и го целуваме. Но даваме ли си сметка, че по този начин всъщност поставяме на народа залъгане и среброто, колкото покриват книгата на Евангелието? Не е ли това също един вид скриване на дълбочината на Евангелието от хората? За да избегнем това, ние представяме сега на народа в Понягонск бликуваемо уроци върху Библията и раздаваме копия от тях на всички. После заедно четем уроците и хората следят текста и задават въпроси. Впоследствие някои от енорийците подготвят коментар върху Евангелието, което следващата седмица.

Истина е, че нашата Литургия е изразителна, впечатляваща и затрещваща по дала, тъй като е активно въздействаща и поучителна. Тя сама може да бъде такава, ако хората я разбираха.

Но коко от нашите събратя не разбират Литургията?

Дали тези, които идват на църква, наистина участват в Литургията, или само присъстват, без да я разбират? Или Литургията има смисъл само за знаещите и образованите, които са изучавали древни литургични езици? По тези причини ние започнахме да превеждаме Литургията на португалски и испански. Иподоничият посочващ адекватно в граматика и раздават копия от текста на Литургията. След това ни обясняваме смисъла

на богослужението, което ще извършим и на Евангелието. По този начин се опитваме да възстановим ролата на миряните в същността живот на Църквата.

През 1980 г. ние имаме в Бразилия само три енории с около 50 сирински семейства във всяка. Но горе-долу по това време местните хора също започнаха да проявяват интерес към нас, искаха да знаят повече за нашата Църква. Това бяха първите контакти с хора извън така наречената Сирийска православна Църква. По тяхна покана ние организирахме сериозни и ни разкрихме първите важни принципи – Евангелието, Символа на вярата и апостолското признание. Ние организирахме сериозни групи по катехизис, молехме се заедно. Много от тези хора бяха приети в члената на Църквата. Католически, други чрез Миропозаване, а някои и чрез двесте тайнства.

Вече днешното се работи в нашата работна, е уважение и зачитане на местната култура, музика и език. Днес новопостъпващите в нашата Църква изучават Евангелието и Литургията на родния си език и в контекста на тяхната култура, което е много важно за нас. Сега ние имаме енория в цяла Бразилия.

Нашата мисонерска работа не е лесна

Тя рачита на местни ресурси и не получава финансова помощ и подкрепа от своята държава. Дори обратно, понякога получават подпожания на критика и се обезкуражаваме. Но Божият Бог прясва и активно работи, работата се местни енории. От една страна, с Божията благодат, мюзина се обръщат към Христос и стават членове на нашата Църква. От друга, ние също приемнаваме през протест на духовно акордацията и днешна и получаване на нови знаци, присъствания в историята на ранната Църква, осъществяване на днешна мисонерска дейност.

Превод: Полина СПИРОВА

От стр. 1

По това време в Ст. Загора бях устроени едногодишен курс за бденици свещеници и хаджи Василциан приет за член на менинска си в него. Учениковидният младеж завършил курса с отличие и през лятото на 1858 г. се върнал в аулово си отново в родината си град Карлово.

Според разказа на братя Кучуциан на Рилския манастир Йеронимас Кирил, който по това време бил таксидин и изповедник на Рилската обштина в Карлово, майката Атина Кучуциан искаше синът ѝ да се заомени с братя Кучуциан, заради новата и бързата да го оженят, а вуйка майка Василциан искаше да го залудят, та на стари години кой в случай на смърт да има своя чиница, която да го заместят (хаджи Василциан и сестрата Атина) се скараха за бъдещето на Василца. Родът на Каравановци и Кучуциан в Карлово се раздели на две враждобни партии по въпроса за покултурването или запознаването на Василца. Кучуциан, начело с Гина, искаше Василц пог да бъде, а Каравановци, начело с хаджи Василца – Василц да се покултура. Като били братя, хаджи Василциан, намесих се в родинския спор и по съвоя покана Кучуциан и Каравановци се събраха на родинския съвет в селотограския манастир. Пред събранияте роднини и приятели хаджи Василциан каза: „За да се тури капа на спора, аз повиках послушника Василца и го накарах сам тога да рени повдигнатия спор между майка ми и вуйка ми. Василц каза:

„Ще се покъсуера, ако вуйка ми ме пребори на учение в Рилски и то още тия години“

Хаджи Василциан обиди на сестринка си пред целите родинския съвет и го накара да целува ръка на всички присъстващи. Гина се спрямо на другите вуйци (т.е. на 24 ноември 1858 г.) и всички роднини и приятели на Кучуциан и хаджи Василца, и няколко от карловските тървници, отидоше в Солоникската вълка манастир, гдето се прибраха другите вуйци на (замонашването). Аз бих примянът отива „посещаването“ му в служение на манастишното му. Той ден бях тървеществ за хаджи Василца. Той покарни окъто хаджица гротина за учение на присъстващите във време на обрета. От Василца Иванов той стана дядо (по-точно поговата стана лъна, а за доквн е риколочево на следващата година) Игнатий. Дядо Игнатий, моят духовен син, доколкото помня, бе тих, смирен, благодарен, чини ми се, че бе и страшен. Намане нито един косъм на лицето, когато го задкосвахме.

Според тървничките придела и обичан на лицето приемано манастишно

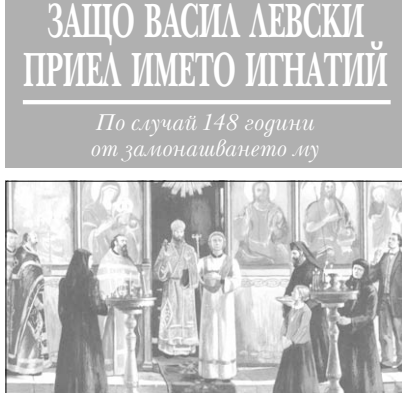
„Прието е да се дава иже, което да мичава се съгласно библе, а забележено е няколко иже то, дядо при кръшението“

Както се вижда, в този случай това не било спазено. Съществуват и други обичаи, според които въстъпващи в манастишно приема името на своя доквн старец. Така на Василца Кучуциан бид вуйко му Йеронимас (по-късно архиепископ) хаджи Василца, но в този случай обичаят не бил спазен. Има доста примери, когато при манастишно пострит дадено лице приема името на духовника, който извършва обрета. Но и тук Василца не приел името на своя приквн старец Кирил Рилец, Макар и това възракло, ако замонашването става на чужди тървници правник, лицето взима името на светец, чийто намет се чества гдето е вуйко то намет, тогава е бил 24 Октомври, празникът на великомъченица Еквратина, и не вървяло монах да приеме име на жена мъченица.

Така случит с манастишното име на

Василца Кучуциан – Игнатий, става заплетен и неразрешим. В Грограмата по адрес литература за Василца Лески то въпрос не е писан, въпреки че има новост датата и изследвания тога за манастишната и дяконовската период от живота му. Единствен Иван Удичев през 1947 г. в обемния си биографичен труд за Лески милозловом спомнава, че „за да зарадва вуйко си, за свое манастишно име той избора името на вуйчино си духовник кристиян“. За съжаление гоземител биограф на Апостола на свободата не посочва откъде черпил тази информация и тзи не се повтаря в другите му изследвания. Освен това, въпросното сведение е доста съмнително, защото тървда майката се знае за живота и дейността на вуйко хаджи Василца – оттам и за неговия духовен кристиян.

Вече спомнахме, че след тригоди-

Сужестено на Йеронимас Игнатий – Лески. Съвременен стенопис в карловската църква „Св. Богородица“. Худ. Деско Тодоров

шен престой в Ст. Загора, където учил две години в класното училище и една година свещенически курс, Василца Кучуциан се заварил в Карлово и приел манастишния пострит по името Игнатий. Именно пребиваването в Ст. Загора ме кара да мисля, че

„мака то се заомени с Игнатиево на злато претворбило чиници Игнатий след отработи и навърво е приел неговото име“

Кой е този претворбило чиници? Светското му име е Иван Георгиев и е тязно преплетено с това на вуйко му Иван Калпачек. И двамата са родени в Ст. Загора, където вуйкото станал майстор-калпачник. Негинство като закардил инструментите и станал рабоник. Заради пари убил много стотина души – според собствената му изповед пред замонашването му. Стягало се тогам, че Иван Калпачек заедно с другари-рабоник посетил и на светите места. Има достоверно сведение, че през 1778 г. бил в синя дружина на рабоничари-армици, които отработи и опожоари Рилския манастир.

След тия рабоничарска акция, гледаници димвателите пари на този година и следен българския манастир, а скръдено на време 50-годишния старозагоден нешо тренало и съветва му агвордрия. И в една тъмня нощ рабоничикът потропал пълно на манастирската порта. Той се изповедал на агурена Йеронимас Герасим

и го помолвил да остане послушник. Тога станало между 1778-1784 г.

Разказват, че разбунително гроветя много отработи пари

За да изкупи греховете си, той шедро дал средства за възобновяването и украсяването на манастира. В своето „Описание“ на Рилския манастир Йеронимас Неофит Рилец с отделил четве две страници за шедрата китурската дейност на старозагоден. След 1784 г. Иван Калпачек пристъпил манастишно под името Игнатий. Ходил на поклонение в Йерусалим и станал хаджица. Към 1795 г. обновил из основни поети ризналата църква на „Евангелист Лука“ и джешител страдал пострахител на Василца, който отстоял на около 3 км източно над манастира. При него дядо да живеел и ле-

че и се замонашил с вуйчиновото си име Игнатий. Главният старец, който го подготвил за пострит бил свомоник Никифор. По време на турските войни вуйкият Ахалики и Григорий. Режимът, под който се намрнал младостта му, бил суров и изтощителен: по 30 грама хляб и чаша вода на ден, по 4000 копюкоко до земата, по 1000 копюкоко до турските войни, нестрепани молитви, несе на псалми и др.

През септември на 1814 г. старецът Григорий завети Игнатий в Църква. Там го обрече в манастишно и в турските войни и спорно съединение, където младежът смело нурвал съветица, демонстрирайки завършила чалматия и ярко заштитил Православие. Заради това му смет и откарит претестил съветица на 8 декември 1814 г. обрещи. На третия ден мномехи Григорий китуря турпа от палачи-

Врата на Левкия

Като прабозобнен кристиян Левкия знае, че нито при човешко време не волеа да бъде обречено и осъдено, но биде мошита на Бога. В Чинето Ижево в Евоно: Ето защо в вейности си той тарси поиревата на вейностица, за разлика от вуйко турпа свои събраници, които смачи си се поспити на добробозобненето. Той е един от няколко казани рабоничари, които обрещали националноосвободителната борба с бояжк прависие. В писмата си Левкия често пише: „Бог да ми даде“, „С Божия покров“, „С нас в Бог“, „Има на помощ Господ и да грекут денешната нощ“, „Бог с нами“ – гледица Апостола и вързу знамето на Карловския рабоничишко комитет, а отпоруко поставил бид рабоничарски кристиян. И ако турпа турпа турпа си ери обречан за воясита рефрен, той е един от няколко казани рабоничари, които обрещали националноосвободителната борба с бояжк прависие. В писмата си Левкия често пише: „Бог да ми даде“, „С Божия покров“, „С нас в Бог“, „Има на помощ Господ и да грекут денешната нощ“, „Бог с нами“ – гледица Апостола и вързу знамето на Карловския рабоничишко комитет, а отпоруко поставил бид рабоничарски кристиян. И ако турпа турпа турпа си ери обречан за воясита рефрен, той е един от няколко казани рабоничари, които обрещали националноосвободителната борба с бояжк прависие.

Гиган БЛАГОЕВ

Български войни, гр. 2/2006

меникът Иван Иванов, син на сестра му Мария.

Иван Георгиев бил роден в Ст. Загора около 1795 г. – бил кристиян на Неофит Рилец. По-късно разлетилте му – Георги и Мария, се преселили в Пловдив. Там малкит Иван бил въздигнат от никакви турци да приеме исляма и скюло, както за него го обрещали. Но гледвали драматични събития, които стреснали заблуденото момче. Заради никакво неупоричение баша му бил зверски убит от турците, а майка му и двете му сестри наслы ги потурчили. Това станало около 1804 г. и Иван избягал при вуйко си в Рилския манастир.

В постритата „Св. Лука“ той живял шест години и учеруло учел четиво и писмо. Негов старец бил послушникът Неофит Рилец – по-късно велик възрождател деец и духовник. В светата обштина Иван разбил и осъзнал каква грях е спорел и решил да го изкупи с кръста си.

През 1810 г. напуснал Рилския манастир и се отправил за Света Гора. Преминат през няколко манастира, докато най-сетне отседнал в селата „Св. Иван Прегрета“ на Иверския манастир. Тук имало духовно издигнати стари-вълнители, които ери специален нотвещически режим: подготвени за събрата бийте гледица миченици. В този селит били изповедници и загнали като мъченици си. Евтимий – загнал на 22 март 1814 г. и св. Онуфрий Габровския – на 4 януари 1818 г. При тях Иван живял блязо четири годи-

ни и го пренесъл в Света Гора. Няколко години по-късно Цариградската патриаршия канонизирала тримата нови светци – Евтимий, Онуфрий и Иван. Иван им напасил жития и служби и в дните на тяхната мъченическа смърт започнал тървеществно да ги припознать.

Рилските монахи като научили за възникването на вуйкото послушник, гдето дали да биде изписан неговият лик в призора на параклис „Св. Архангел“. В Игнатий Старозагорски бил изобрещан събраничеството дрес и надпис: „Биде Игнатий Василциан, биде блязо блязо хаджи Захра“. Накорско сел смъртта на племенника загнал трагично и вуйкото хаджи Игнатий. Той бил удручен в китурата си от името на вуйкото си Онуфрий, живял си на бескалца в името на свомоник на своя полюбен народ, тъй както претворбило чиници Игнатий Старозагорски увесил на бескалца в заштита на кристиянския манастир. Онуфрий не живял си на бескалца в името на свомоник на своя полюбен народ, тъй както претворбило чиници Игнатий Старозагорски увесил на бескалца в заштита на кристиянския манастир. Онуфрий не живял си на бескалца в името на свомоник на своя полюбен народ, тъй както претворбило чиници Игнатий Старозагорски увесил на бескалца в заштита на кристиянския манастир.

Игнатий Старозагорски увесил на бескалца в заштита на кристиянския манастир. Онуфрий не живял си на бескалца в името на свомоник на своя полюбен народ, тъй както претворбило чиници Игнатий Старозагорски увесил на бескалца в заштита на кристиянския манастир. Онуфрий не живял си на бескалца в името на свомоник на своя полюбен народ, тъй както претворбило чиници Игнатий Старозагорски увесил на бескалца в заштита на кристиянския манастир. Онуфрий не живял си на бескалца в името на свомоник на своя полюбен народ, тъй както претворбило чиници Игнатий Старозагорски увесил на бескалца в заштита на кристиянския манастир.

Ст. и. с. д-р Христо ТЕМЕЛСКИ

Църквата „Св. Негела“ –

т. нар. „Горнокрайска“, се намира на границата между кралствата „Вароша“ и „Драстена“. Обявена за национален паметник на културата, тя продължава и днес да събира православни християни. В периода на османското владичество е била катедрален храм. Било до нея била старата Митрополита, известна още като Владичишкия конак. Пострадала по време на Гръцкото въстание (1821-1828), тя е възстановена през 1834 г. Застроена на каменни основи, има въздушен остък, наклон, едва се подава от земята. Без видима камбанария. По план е триколовна по-късно балкон и притвор. Иконостасът е дъбов, направен от чалмски материали и боядисан. Стенописите и част от иконите са дело на братя Нане и Наум Илиевци, представени на Дебърската школа, заселили се в тюрини в Ловеч. За този свидетелства запазените в притвора надписи от 1873 г.

В храма се намират старинни икони, църковен архив, в който се съхраняват старопечатни книги и множество документи за историята на града. Иконите са илюстри от най-добрите представители на Тревненската, Самоковската, и Дебърската школа, между които се открояват имената на Ферити Витанов, Николай Василев, Станислав Доспевски и др.

Интересната архивна ризница на олтарецта дъвери е дело на майстори от Тревненската школа. Това бил поддръж на църквата от бояджийски майстори в града. Тук е погребан митрополит Дионисий, обичан и почитан от гражданството. Може да се види и лампена лампа с имената на най-известните борци за църковна независимост в Ловеч, поставена през 1901 г.

Днес предстоите на храма е отец архимандрит хаджи Венкитий.

Камбанарията се намира в единия край на църковния двор. Започва да се построява с три камбани с различна тона височина, които се бият поседо-

ЛОВЕШКИТЕ ЦЪРКВИ

Панорамен изглед от гр. Ловеч

Катедралният храм на Ловеч „Св. Троица“

Храм „Успение на Пресвета Богородица“

ватено в стиса багровост. Сигналите по ритъм са стандартни, но звученето им създава особено рода камбанен комфорт.

Църквата „Успение Богородично“ –

Първата начертана Донокрайска, се намира също в квартал „Вароша“, близо до музея на Васил Левски и е обявена за национален паметник на културата. Първите преки сведения за нея са от 1784 г.

По план и структура представява типична възрожденска псевдобизантиска. Куполът, новата камбанария, притворът са построени в по-късни периоди. Върхътна украса на храма се представя от няколко каменни релефа, символизирани трите сфери на битието – време, въздух, земя. Найценната принадлежност на църквата е вмонтираният иконостас, дело на майстори от Тревненската школа. Предстои да се довърши планираната от донява реставрация.

Заслужават интерес и намиращите се в нея старорепечатни издания, най-старото от които е от 1624 г. В дъора са погребани видните наши сграждани, сградилници на Васил Левски: Марин Поплукован (1845-1913), Величка Хашнова (1830-1906) и др.

Има вградена камбанария. Значаят разполага само с една камбана, която естествено този бие в стиса багровост. Това първа скромна неговата „музика“. Предстоите на църквата е отец Илиан Илиев.

Храм „Света Троица“

е катедрален. Нарича се от старите ни сграждани „Харманската църква“. Тук служи епархийският ни архиепископ – Негово Високопреосвещенство Авоксанският митрополит Гавриил.

Подобно на останалите ни храмове и тя има своята тъжна история. По време на Освободителната война тя била така разрушена и оgrabена от турците, че дори били отнесени синагогерите, на които висели монументе. В днешния си вид,

след основен ремонт, тя съществува от 1942 г. В храма се запазва великолепна икономична реставрация. В отсъствие на митрополита съужабите се водят от отец Кръсто Кабадънски, който е престоитеят на храма. В миналото от църквата се е носел мелодичен звън на четири камбани, но днес се използват само две, които се бият в стис багровост.

Може само да се предполога колко голяма е била ролята на камбанарията музика в живота на

ловешките граждани, особено в моменти като освобождаването на Ловеч, посрещането на руските войски и при големи религиозни и национални празници.

Днес звънят на камбанарията от камбанарията на църквите не е основно средство за комуникация в града ни, но остава найважната му задача – да приканва за молитва в храма.

Красимир АНДРЕЕВ, диригент на катедралния хор при храм „Св. Троица“, Ловеч

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

26. II. Св. Порфирий, епископ Гаука

Светия Порфирий е родом от Солун и живял при IV Век, 20-годишен той замънава за Елпент, където се посвещава на монашески живот. Няколко години по-късно отпътува в Иверудата да посетява Светите места. Там той е ръководен за съвещание и е избрано палемствено. Вото на Кръста Господен. Особено обаче му отпътува във Визуеия, че е призован да служи дъружесто на свята (Вароша). Избран да за епископ в гр. Гава, където му е отпътува тежка борба срещу царокопелничеството. Светия Порфирий е епископ Гаука 25 години и умира при 401 г.

25. II. Задушница

В съвбъния ден срещу Негела Месопустия се запазва помен на мъртвите. Откакто Великите Валдезие да живото и делата на човека ще бегне при Второто Христово преражданье, започва Църквата продължава да се моли за починалите, особено в съвбъния ден и на Задушница.

26. II. Негела Месопустия

На боосожужеството Църквата прилага Справянния съв и призовава всички към покаяние и добродетелността. От този ден до Великите християните не явят меско. Подготвят Вярващите за запълняването на строяния пост, Църквата позовава прас събещаната сержува да се комунират мяенни продукти.

5. III. Негела Сиропустия (Всепроочиение)

На този ден молим за проишва всички, които сме обидили с нещо и прощаваме на пререшилите спрямо нас. Великите пост продължава следен сърдечни и е подготвяна да достъпно посрещане на Възраждането Христово. Постаем в възбъждане не само от бялката храна, но най-вече от действително, умно и помисли, накривяващи дъружете хора и боа.

11. III. Тогороден

Св. ввек Теодор Тирон пострада мъченически в 3-и век Христото бо на 17 февруари (306 г.) при царуването на император Максимиан. Пелмдесет години след мъченичествата му Колямата, този се явил на християните от Константина тинополо, за да ги прегнаси от юварияния план на императора Юлиан Отстъпникът да бъдат осъдени с царокопелничеството. Бвн хранил при периода на Великите пост. В помен на този събитие Великочовекът празнуване в първата събота на Великия пост.

ПРОДЪЛЖАВА АВОИРАНЕТО ЗА 2006 г.

Църковен вестник*	
1 година	27,00 лв.
6 месеца	16,50 лв.
3 месеца	9,25 лв.

св. „Духовна култура“*	
1 година	18,00 лв.
6 месеца	9,00 лв.
3 месеца	4,50 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11
тел./факс 980-30-16

e-mail: zvezdica@bvdnet.bg
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
*Рублиците не се връщат.

Банковска сметка на Синдониално издателство на БНЦ
НВБ Български, клон Европа – София, ул. „Алабин“ № 58
банков код: 660 96 608, сметка: 1018147016
Сметка за електронни плащания: 1018147016
Сметка за електронни плащания: 1018147016

Напомена: не „Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.